

[Ministeren for handel, industri og søfart.] tryk for, at den pris, vi opnår, er uøkonomisk.

Forslagsstillerne henviser til, at forholdet mellem sukkerrisen og prisen på andre næringsmidler har forskudt sig på en sådan måde, at et større sukkerforbrug bliver fordelagtigt, og mener derfor, at hvis man ophævede sukkerrationeringen, hvis man gav mulighed for et større sukkerforbrug, ville dette forbrug kunne udvide sig på bekostning af dyrere næringsmidler, hvorved man så igen ville opnå, at disse dyrere og mere valutainbringende næringsmidler ville blive frigjort til eksport. I denne betragtning er der noget rigtigt i udgangspunktet, nemlig at sukker er blevet billigere i forhold til andre fødemidler i kraft af, at staten giver tilskud til forbruget. Jeg har dog indtryk af, at forslagsstillernes parti er modstander af dette tilskud, så hvis vi gennemførte partiets ønsker på dette punkt, ville dette argument altså falde bort. Men om ræsonnementet, som det fremføres videre, er rigtigt, turde i allerhøjeste grad være genstand for tvivl. At et større sukkerforbrug f. eks. ville give sig udslag i et mindre ægforbrug, turde jo være et noget dristigt postulat. Hvorledes ville forslagsstillerne egentlig sandsynliggøre det? Jeg tror, at hvis man ræsonnerer jævnt og rent fornuftmæssigt over det, kan man nøjagtigt ligeså godt komme til det stik modsatte resultat, nemlig at hvis husmødrene får mere sukker til rådighed, vil de også bage mere, og dertil bruger de flere æg. Også til madlavning i al almindelighed kan der gå mere af andre fødemidler, når man får mere sukker — jeg skal slet ikke komme ind på æggesnapsens problem, der formentlig er for lille i denne forbindelse. Dette vil med andre ord sige, at den slags eksempler på, hvorledes man ved at give mere af eet fødemiddel vil få mindre forbrug af et andet fødemiddel, har ikke nogen som helst værdi. Man kan ikke ved at ræsonnere over, hvad et større sukkerforbrug vil føre til, komme til noget som helst sikkert resultat med hensyn til, hvorledes det vil influere på ægforbruget. Hertil kommer så, at det jo heller ikke er givet, at det er ubegrænset, hvad vi kan afsætte af æg i udlandet, og det er ikke givet, at en større ægekseport ikke ville have indflydelse på ægprisen, så at det til syvende og sidst ville blive tvivlsomt, om det købmandsmæssigt var nogen god forretning. Jeg tror, at mine betragtninger over dette afsnit i de ærede medlemmers forslag kan jeg af-

slutte med at sige, at ligesom det ikke er hver gang en høne kagler, den lægger et æg, er det ikke hver gang retsforbundet får en idé, at den er god.

Forslagsstillerne beskæftiger sig videre med det uheldige, der ville være i, om der påny i år kom en stor bærhøst, uden at der fandtes sukker til konservering af bærfrugt. Hertil må jeg svare, at vi har truffet foranstaltninger i så henseende, dels derved at den årlige ration af sukker pr. indbygger er sat op fra 18 til 20 kg, dels derved at vi i 1948 fordoblede kvantummet af syltesukker og tilsigter at gøre det samme i 1949. Den side af sagen skulle der altså være taget så vidtgående hensyn til, som det nu er muligt.

Til slut er der en side af sagen, som forslagsstillerne mærkværdigvis overhovedet ikke berører, nemlig spørgsmålet om sukkerets indflydelse på vore handelsaftaler, sukkerets handelspolitiske betydning i forhold til Norge og Sverige, det, der måske og velsagtens er det allervigtigste i hele denne problemstilling. Det forholder sig på den måde, at Danmark under denne krig som under den foregående krig har fungeret som hele Skandinavians sukkerreserve, og det har vi gjort med fordel på den måde, at vi har kunnet bytte sukkeret væk gennem en årrække og fortsat kan bytte det væk mod ganske overordentlig værdifulde råvarer til det danske erhvervsliv — jeg kan nævne træ, cellulose, avispapir, jern, svensk kvalitetsstål, norsk kunstgødning, norsk hvalolie, svenske kuglelejer, en hel række varer, som det for enhver, der har en smule føling med handelspolitikken i øjeblikket, er ganske klart at vi ikke får fra nordmænd og svenskere uden til gengæld at yde en vare, de finder ligeså vigtig. Vi kan ikke møde op med damehatte, barberblade o. lign. og få kunstgødning, olie, kuglelejer, jern, stål og trælast for dem. Vi må i dette bytte kunne præstere varer af nogenlunde tilsvarende essentiel betydning, og dér har vi sukker og har kun sukker. Det har vist sig meget vanskeligt for os at få skaffet vigtige landbrugsvarer frem i tilstrækkelig mængde til at kunne betale den import, vi må og skal have fra Norge, Sverige og Finland. Det er heller ikke altid, det har været muligt for os at afsætte sådanne produkter til de priser, der i øjeblikket kan opnås på verdensmarkedet. Derfor er det nødvendigt for os i samhandel med disse lande at have sukkeret til at bytte med. Sålænge vi har den gunstige konjunktur, at vi kan udnytte dette danske produkt